

ŠMRDLOCH

ŠMRDLOCH

Předškolákovi Eliášovi (6)

Slovo pro rodiče

Mezi čtvrtým a šestým rokem se děti smějí jinak, než se budou smát potom. Hodně se smějí z rozpaků — když nevědí, jak se na situaci tvářit, a smích jim uvolní napětí. Spouštěčů je pár a jsou pořád stejné: tělo a jeho zvuky, přistižení při něčem nedovoleném, slova, o kterých dítě tuší, že se neříkají, a dospělý, který se ztrapní.

Tahle kniha jde po nich rovnou. Ne proto, aby šokovala, ale proto, že je to přesně to, co dětem v tomhle věku připadá k popukání — a protože trapas, kterému se doma nahlas zasmějete společně, přestane být strašidelný.

Jedno pravidlo drží všech deset příběhů: **smějeme se s dítětem, nikdy dítěti.** Nikdo tu neskončí zesměšněný. Ani ten, kdo si prdne ve výtahu.

Obsah

1. Osm pater	6
2. Šmrdloch	14
3. Žlutý proužek	22
4. Boty pana Suchánka	28
5. Čekárna	36
6. Čert	42
7. Zub	48
8. Klobouk	52
9. Plavky	60
10. Kdo	66

1. Osm pater

Bára bydlela v osmém patře a měla v kapse čtyři víčka od limonády a jedno od okurek. To od okurek tam bylo omylem a Bára s ním zatím nevěděla, co udělá.

V pátek odpoledne jela dolů ven.

Osmé patro

Do výtahu se s ní vešli čtyři dospělí a jeden pes.

Paní Kropáčková z bytu naproti, co šla ven se psem. Nudle, ten pes, ve svetru, který mu upletla. Pan Suchánek, co v domě maže zámky a nahoře zrovna utahoval kliku u okna. Paní z pátého, která nesla sestře přes ulici zapékačí mísu a v tašce jí koukal pórek. A pán v kabátě, kterého Bára neznala.

Dveře se zavřely a výtah se rozjel dolů.

A mezi osmým a sedmým patrem si někdo prdnul.

Bylo to krátké a hlasité. Slyšeli to všichni.

Nikdo nic neřekl.

Bára to nebyla.

Jenže Bára byla ve výtahu nejmenší a stála úplně vzadu. A když se stane něco takového, všichni se vždycky podívají na toho nejmenšího.

Zatím se nepodíval nikdo.

Bára věděla tři věci.

Zaprvé: nebyla to ona. Zadruhé: to nikdo jiný neví. Zatřetí: čím dýl bude mlčet, tím víc to bude vypadat, že to byla ona.

Sedmé patro

Pán v kabátě se zadíval do stropu. Ve stropě nic nebylo. Bára to věděla, protože se do něj dívala pokaždé.

Šesté patro

Paní z pátého si přendala tašku do druhé ruky. Jako by ta mísa v tašce najednou vážila víc.

Páté patro

„Venku prší,“ řekl pan Suchánek.

Neodpověděl mu nikdo.

Bára cítila, jak jí hoří uši. Uši hoří vždycky poslední. Nejdřív krk, potom tváře, pak uši.

Mohla něco říct. Mohla říct: „Já to nebyla.“

Jenže to je přesně věta, kterou řekne ten, kdo to byl.

Čtvrté patro

Bára si připravila tři možnosti.

Zaprvé: nic neříkat. Zadruhé: podívat se na Nudleho, aby se na něj podívali i ostatní. Zatřetí: začít mluvit o něčem úplně jiném, třeba o víčkách.

Sáhla do kapsy. To od okurek se jí zamotalo mezi prsty.

Nudle si mezitím sedl. Bára se na něj podívala s nadějí. Nudle se tvářil jako pes, který v životě nic neudělal. Přesně tak se tvářil i tenkrát, když sežral celý balík rohlíků i s papírem.

Třetí patro

Pan Suchánek si odkašlal. Bára málem vyskočila.

Druhé patro

Nikdo se nehnul.

První patro

Bára se rozhodla, že až se dveře otevřou, poběží domů a už nikdy v životě nikam nepojede.

Přízemí

Dveře se otevřely a všichni vyrazili ven najednou, jako když se převrhne kbelík.

Všichni kromě paní Kropáčkové.

Paní Kropáčková zůstala stát ve dveřích, aby se nemohly zavřít, a řekla to nahlas. Tak nahlas, aby to slyšeli i ti, co už byli venku:

„Aby bylo jasno. Prdla jsem si já.“

Pán v kabátě zrychlil.

Paní z pátého se otočila, otevřela pusu a zase ji zavřela.

Pan Suchánek řekl „aha“ a šel mazat zámky.

Bára stála ve výtahu a nemohla se hnout.

Venku před domem se Nudle zastavoval u obou sloupků na koberce, takže Bára paní Kropáčkovou snadno dohnala.

„Paní Kropáčková,“ řekla Bára.

„No?“ zastavila se paní Kropáčková.

„Ale to jste nebyla vy.“

Nudle se zastavil taky, protože musel.

„Nebyla,“ řekla paní Kropáčková. „Ale mně je dvaosmdesát let. Mně už je jedno, co si o mně kdo myslí.“

A pak se naklonila blíž a dodala tišeji, jako když se domlouvá něco důležitého:

„Kdyby něco, klidně to na mě házej dál.“

A šla.

Bára tam ještě chvíli stála.

Pak se otočila, došla zpátky k výtahu a zmáčkla osmičku.

Jela nahoru úplně sama.

A protože ve výtahu nikdo jiný nebyl, jednou si prdla.

Schválně.

2. Šmrdloch

V Petrklíčové čtyři se neříká šmrdloch.

Neříká se to ve výtahu, neříká se to na chodbě a u stolu už vůbec ne. Když někdo řekne šmrdloch, dospělí ztichnou a podívají se do stropu.

Ela byly čtyři roky a bydlela v prvním patře. Pravidlo znala. Neznala jenom důvod.

„Proč se to neříká?“ zeptala se Ela mámy.

„Protože se to neříká,“ řekla máma.

„Neříká,“ řekla Ela.

Ela chtěla vědět, jestli se to nesmí říkat i jinde, nebo jenom doma. V paneláku platí spousta věcí, které jinde neplatí. Třeba že se na tlačítko s pětkou nemačká, ale ťuká.

Ve školce U Kaštanu, která je hned naproti přes ulici, to zkusila ve středu u svačiny.

U stolu s ní seděli Kuba, Vojta a Bára. Ti bydlí v Petrklíčové čtyři taky.

„Šmrdloch,“ řekla Ela do talíře.

Kubovi spadla lžíce. Vojta přestal dýchat. Bára zkontrolovala dveře, jestli se nezavírají samy.

Paní učitelka Hanka bydlí na druhém konci města a to slovo v životě neslyšela. Zvedla hlavu od svého hrnku.

„Cože?“

„Šmrdloch,“ řekla Ela ještě jednou, protože se paní učitelka ptala.

„Šmrdloch?“ zopakovala paní učitelka.

Řekla to nahlas. Před celou třídou.

A nestalo se vůbec nic.

Kuba se pro jistotu podíval na strop. Ve stropě nic nebylo.

„A co to je?“ zeptala se paní učitelka.

Ve třídě bylo ticho. Všechny děti z Petrklíčové čtyři se dívaly jedna na druhou.

Neřeklo nic ani jedno z nich.

Tadeáš z druhého patra zvedl ruku.

„Nevíme,“ řekl.

A dal ji zase dolů.

Odpoledne se paní učitelka ptala, koho z Petrklíčové čtyři potkala.

Vojtova máma se zatvářila, jako by šlápla do něčeho měkkého.

„To se u nás neříká,“ řekla Vojtova máma.

„Ale co to znamená?“ zeptala se paní učitelka.

„To se prostě neříká.“

Pan Suchánek, který zrovna ve školce spravoval kliku, zrudl až za ušima, vzpomněl si, že jeden zámek ještě nenamazal, a šel domů do sklepa.

Paní Kropáčková z osmého patra, která šla kolem s Nudlem, řekla: „Já to slovo neříkám od doby, co nám vyměnili radiátory.“ A víc z ní nikdo nedostal.

Nikdo z dospělých nevěděl, co to slovo znamená. Všichni jenom věděli, že se neříká.

Druhý den si paní učitelka sedla na malou židličku a zeptala se dětí, jestli někdo ví, odkud to slovo je.

Kuba zvedl ruku. Kubovi bylo šest a věděl všechno.

„To je jednoduchý,“ řekl Kuba. „Vymyslel jsem ho já.“

Bylo to na pískovišti, před dvěma lety. Vojta měl lepší lopatku. Kuba potřeboval nejhorší slovo na světě, a když žádné neznal, udělal si vlastní.

„Šmrdloch,“ řekl tenkrát Vojtovi. „To je to nejhorší slovo, co je. Kdo to řekne, ten má malér.“

Vojta tomu věřil. Vojtovi byly tři.

Večer to Vojta řekl doma mámě, aby ji varoval.

Vojtova máma se druhý den omluvila sousedce, že Vojta říká ošklivá slova.

Sousedka to řekla ve výtahu paní Kropáčkové.

A tak to slovo prolezlo celým domem. Patro po patře. Od sklepa až do osmého.

„A co to teda znamená?“ zeptala se paní učitelka.

Kuba pokrčil rameny.

„Nic,“ řekl. „Jenom to hnusně zní.“

Od toho čtvrtka se v Petrklíčové čtyři smí říkat šmrdloch.

Ela to zkusila u večeře.

„Šmrdloch.“

Máma jí nalila čaj. Táta si četl noviny.

„Šmrdloch,“ řekla Ela ještě jednou, pro jistotu.

Táta jí podal chleba.

Byla to nuda.

V pátek jeli Kuba, Vojta a Bára výtahem z přízemí nahoru. Mezi pátým a šestým patrem se Kuba naklonil k Vojtovi a něco mu pošeptal.

Bára stála vzadu a poslouchala, ale neslyšela ani slovo.

Zato od pátku se v Petrklíčové čtyři neříká ještě jedno slovo.

3. Žlutý proužek

Tadeášovi bylo šest, bydlel ve druhém patře a za celý den skoro nic neřekl. Nebylo to tím, že by nechtěl. Většinou to prostě nebylo potřeba.

V listopadu si v šatně ve školce obul cizí boty.

Poznal to hned. Jeho boty měly zelený proužek. Tyhle měly žlutý a byly o kus větší. Byly z krabice s náhradními botami, kterou pan Suchánek jednou za rok přinese ze sklepa do školky a nikdo se do ní nedívá.

Mohl to říct paní učitelce.

Jenže když něco takového řeknete nahlas, všichni se otočí a dívají se na vás. A Tadeáš nechtěl, aby se na něj dívali všichni.

Tak si ty cizí boty nechal.

Celý den čekal, kdy si toho někdo všimne.

Na zahradě šlapal opatrně, aby mu boty nespadly. Vedle něj šel Kuba ze sedmého patra. Kuba měl odklad, takže byl ve školce ze

všech nejstarší, a vysvětloval Tadeášovi, proč jsou kaštany jedovaté pro lidi, ale ne pro koně. (Nejsou. Ani pro koně, ani pro lidi.)

Nina ze třetího patra řekla, že bude pršet.

Za dvacet minut šli všichni dovnitř.

Nikdo nic neřekl.

U oběda si Tadeáš sedl tak, aby mu nebyly vidět nohy.

„Tadeáš, chutná?“ zeptala se paní učitelka Hanka, která vede jejich třídu.

Tadeáš přikývl.

„A není ti nic?“ zeptala se paní učitelka.

Tadeáš zavrtěl hlavou.

Nikdo nic neřekl.

Odpoledne pro něj přišel táta. Cestou domů koupili rohlíky. Doma si Tadeáš boty zul a postavil je k ostatním.

Máma šla kolem a řekla, že ty boty má hezky vyčištěné.

Nikdo nic neřekl.

Ráno si žluté boty obul znovu, protože to už bylo jednodušší než všechno vysvětlovat.

V šatně stály jeho vlastní boty se zeleným proužkem přesně tam, kde je nechal. Vedle nich ležel vyschlý kaštan, který tam byl od října a nepatřil nikomu.

Čtyřletá Ela z prvního patra se podívala Tadeášovi na nohy.

„Ty máš žluté,“ řekla.

Tadeáš si sedl na lavičku, rozvázal si je a řekl:

„Já vím.“

4. Boty pana Suchánka

Pátého prosince šel po Petrklíčové čtyři Mikuláš. S ním čert a anděl.

Chodili odspoda nahoru, patro po patře. Byli slyšet dřív, než přišli, protože čert táhl po zemi řetěz.

V sedmém patře na ně u zábradlí čekal Kuba. Kuba byl ze všech dětí v domě nejstarší a věděl všechno. Skoro nic z toho nebyla pravda, ale to Kubovi nevadilo.

Přes zábradlí je vidět dolů doprostřed schodiště, kde je díra až do přízemí.

A Kuba uviděl boty.

Mikuláš měl modré pracovní boty. Tkaničky z takové dálky vidět nebyly, ale Kuba je poznal okamžitě. Takové boty má v celém domě jenom jeden člověk.

Pan Suchánek, údržbář ze suterénu.

Kuba slezl o patro níž. Na schodech tam seděli Vojta ze šestého a Bára z osmého a čekali, až Mikuláš dojde k nim.

„Já vím, kdo je Mikuláš,“ řekl Kuba.

Vojta zvedl hlavu.

„Je to pan Suchánek,“ řekl Kuba. „Má modrý pracovní boty a jednu tkaničku černou a druhou hnědou. Už od jara. Takový boty nemá nikdo jinej.“

Bára začala počítat na prstech.

„Zaprvé. Pan Suchánek nemá vousy.“

„Vousy se dají nalepit,“ řekl Kuba.

„Zadruhé. Ten Mikuláš je vyšší.“

„Má čepici,“ řekl Kuba.

„Zatřetí. Pana Suchánka jsem ráno viděla v suterénu,“ řekla Bára.

„No a?“ řekl Kuba.

To už ale Kuba odcházel, protože s Bárou se nedalo mluvit ve chvíli, kdy začala počítat na prstech.

Doma si stoupl ke dveřím a čekal.

Slyšel řetěz v pátém. Potom v šestém. Pak kroky na schodech.

Zazvonilo to.

Máma otevřela. Ve dveřích stál Mikuláš, čert a anděl. Anděl měl na jednom prstu náplast.

Mikuláš se zeptal, jestli tady bydlí nějaký hodný chlapec.

A Kuba se nadechl a řekl to nahlas. Tak nahlas, aby to slyšelo celé patro:

„Já vím, kdo jste. Vy jste pan Suchánek.“

Bylo ticho.

Čert přestal cinkat řetězem.

A pak se ze schodů ozvalo:

„Nejsem.“

Na schodech stál pan Suchánek. V ruce měl kbelík. Montérky měl od barvy.

A na nohou měl modré pracovní boty. Na jedné černou tkaničku a na druhé hnědou.

Byly to úplně stejné boty jako ty, co měl Mikuláš.

„To jsou moje boty,“ řekl pan Suchánek. „Mám je dvoje. Jedny půjčuju každý rok. Mikuláš nosí čtyřicítku a v prosinci je zima.“

A šel dál nahoru, protože v osmém patře prý teče kohoutek.

O patro níž se ze schodů ozvala Bára:

„Zaprvé.“

Mikuláš počkal, až bude ticho. Pak se Kuby zeptal, jestli umí básničku.

Kuba uměl.

Postavil se doprostřed chodby a řekl ji celou. Nespletl se ani jednou, i když se mu na třetím řádku trochu zlomil hlas a musel se nadechnout uprostřed slova.

Dostal mandarinku a čokoládu.

Když Mikuláš, čert a anděl odešli o patro výš, kde na ně na chodbě čekala paní Kropáčková s talířem, Kuba zavřel dveře a sedl si ke stolu.

Celý večer skoro nic neřekl, což se mu nikdy předtím nestalo.

Až když ležel v posteli a zhaslo se, ozvalo se ze tmy:

„Mami,“ řekl Kuba.

„No?“ ozvalo se z chodby.

„A ten čert měl tenisky.“

5. Čekárna

„A co když mi dá injekci?“ zeptala se Nina.

„Nedá,“ řekl táta.

„A co když jo?“ zeptala se Nina.

Nině bylo pět, bydlela ve třetím patře a všeho se bála dopředu. V lednu jeli tramvají k dětské doktorce na prohlídku.

Táta rozváží po ránu pečivo a vstává ve čtyři. Takže když si v čekárně sedl, byl to konec.

V čekárně bylo šest lidí. Radiátor tikal. Na stěně visel obrázek medvěda, co si myje ruce. Obrázek se v pravém horním rohu odchlipoval.

Nina počítala kachličky. V listopadu řekla na zahradě ve školce, že bude pršet, a pršelo. To si pamatovala a od téhle chvíle si od svých předpovědí hodně slibovala.

Táta usnul.

Nejdřív mu jenom klesla hlava. To Nině nevadilo.

Potom udělal takové to krátké nadechnutí. To už jí trochu vadilo.

A pak zachrápal.

Nahlas a dlouze. Tak, že se v čekárně otočili úplně všichni.

Kluk naproti se rozesmál a jeho máma mu dala ruku na koleno.

Starý pán vedle začal listovat časopisem hlasitěji, než je normální.

Nina se přestala hýbat.

Zkusila do táty šťouchnout loktem. Táta se nadechl, přestal, a Nina si oddechla.

Za deset vteřin začal znova.

Zkusila zakašlat. Nic.

Zkusila říct táto, ale jenom pusou, bez hlasu.

Zkusila upustit čepici. Čepice udělala pf a nic víc.

Zkusila mu sundat brýle. Táta se otočil ke zdi a chrápal do zdi, což bylo ještě hlasitější.

Nina se dívala na obrázek medvěda a přála si být za ním.

Pak se otevřely dveře a sestřička zavolala:

„Nina Peterková!“

Táta sebou trhl, otevřel oči a řekl nahlas:

„Já to zamknu!“

V čekárně se rozesmáli tři lidi. Starý pán se zasmál taky, i když se snažil, aby to vypadalo jako kašel.

U doktorky to trvalo dvě minuty. Nina otevřela pusy, řekla „á“, byla zdravá a žádnou injekci nedostala.

Venku bylo zima a už skoro tma.

Nina šla vedle táty a nic neříkala.

„Ono to nebylo tak hrozný,“ řekl táta.

„Bylo,“ řekla Nina.

Táta chvíli šel a pak řekl:

„Když mi bylo šest, usnul jsem na vánoční besídce. Na pódiu. Uprostřed písničky.“

Nina se zastavila.

„To není pravda,“ řekla Nina.

„Je,“ řekl táta. „Zpívali jsme Půjdem spolu do Betléma, já jsem si sedl na stupínek a usnul jsem. Celá tělocvična to slyšela.“

„A co se stalo?“ zeptala se Nina.

„Nic. Dozpívali beze mě.“

Nina o tom přemýšlela až k zastávce.

Tam se zeptala:

„A jak to víš, když jsi spal?“

Táta si dal ruce do kapes.

„Protože to babička natočila na video.“

Ten večer to pustili.

Bylo to strašně roztřesené a barvy byly divné, ale byl na tom vidět malý táta v bílé košili, jak sedí na stupínku a spí s otevřenou pusou.

A bylo to slyšet.

Nina se smála tak, že si musela lehnout na koberec.

Chtěla to vidět ještě jednou.

A pak ještě jednou.

Táta usnul u třetího.

6. Čert

Kostým čerta ušila Vojtovi babička z povlaku na peřinu, protože ten povlak byl stejně děravý.

Kostým byl černý. Měl kapuci s rohy. A k tomu kalhoty s gumou v pase. Pod nimi měl Vojta normální tepláky, protože bylo minus pět. Přes rameno měl tašku na koblihy.

Vojtovi bylo pět a bydlel v šestém patře. Když bylo něco opravdu důležité, šeptal.

V únoru šel masopustní průvod.

Vyšel od hasičárny a šel po ulicích, vpředu medvěd, za ním harmonikář, za ním kobyla, což byli dva lidi a jedna deka, potom šest čertů a úplně nakonec muž s koštětem, na kterém měl uvázanou mašli a který za celou cestu neřekl ani slovo, a u každého domu se zastavilo, zazpívalo a dostaly se koblihy.

U třetího domu praskla Vojtovi guma.

Ucítil to hned. Kalhoty mu sjely o kus dolů a zůstaly viset na bocích.

Vojta po nich chňapl levou rukou. A už je nepustil.

V pravé ruce držel koblihu. Byla s povidly a Vojta ji nesl zvlášť, aby se v tašce nerozmačkala.

Vytáhnout si kalhoty pořádně nemohl. Musel by pustit koblihu.

Vojta si to spočítal. Povidlové jsou tak tři z deseti, a kdyby ji položil na zem, byla by celá od sněhu.

Nechal si ji.

Tak šel dál. Jednou rukou si držel kalhoty a šlapal takovým divným krokem. Napůl krok, napůl poskok. Jinak to nešlo.

Vedle něj se objevil Tadeáš, který skoro nikdy nemluví, taky jako čert.

Chvíli se na Vojtu díval.

„Vypadá to dobře,“ řekl.

A poskočil taky.

„Podívejte na toho čerta!“ zavolal někdo z okna. „Ten tancuje!“

Vojtovi zrudly tváře až pod kapuci. Byl rád, že tu kapuci má.

U čtvrtého domu ho jedna paní pochválila. Řekla, že takhle dobrého čerta neviděla už roky.

A dala mu dvě koblihy místo jedné.

Vojta teď měl tři koblihy a pořád jen jednu ruku.

U pátého domu poskakovali tři čerti, u šestého všichni a u kostela se k nim přidala i kobyly, což u kobyly ze dvou lidí a jedné deky vypadalo hrozně.

Na náměstí harmonikář zastavil, vzal si mikrofon a řekl, že takový čertovský rej tady nebyl od doby, co on sám chodil za čerta, a to už je pěkných pár let.

Pak se zeptal, kdo to vymyslel.

Pět čertů ukázalo na Vojtu.

Harmonikář se k němu sehnul.

„Tak jak jsi na to přišel?“

Vojta se naklonil a zašeptal mu to do ucha.

„Praskla mi guma.“

Harmonikář se narovnal. Chvíli se díval někam nad náměstí.

Pak řekl do mikrofonu:

„Odborné tajemství.“

Domů přinesl Vojta jedenáct koblih.

Čtyři snědl ještě ten večer. Jednu si schoval do kapsy u bundy, kde se do rána rozmačkala.

Babička mu do kalhot našila novou gumu.

Vojta si ji hned povolil.

7. Zub

Bára měla ten zub tři týdny.

Viklal se a Bára s ním hýbala jazykem tak dlouho, až se z toho stalo její hlavní zaměstnání. Bylo jí pět, bydlela v osmém patře a v kapse měla sto devět víceč.

V březnu ho u nedělního oběda spolkla.

Byly bramborové knedlíky. Bára kousla, něco křuplo a bylo to pryč.

Sáhla si do pusy. Díra tam byla. Zub ne.

„Já jsem ho snědla,“ řekla Bára.

Máma se zasmála a řekla, že se nic neděje a že to dělá spousta dětí.

Jenže Bára věděla svoje. Zub se má dát myšce. Myška ho vezme a přinese za něj nový. To přece ví každý.

A ona ho místo toho snědla s knedlíkem.

Odpoledne šla dolů. Potřebovala zjistit jednu věc.

Přes trávník šel pan Suchánek se žebříkem přes rameno.

„Pane Suchánku,“ zavolala Bára.

„No.“

„Když se ztratí zub, dá se najít?“ zeptala se Bára.

Pan Suchánek postavil žebřík do trávy a chvíli přemýšlel.

„Já tady dělám osmatřicet let a pamatuju si, kdo bydlel v kterém bytě. Víš, kolik zubů je v tomhle pískovišti?“

Bára nevěděla.

„Ani já ne. Ale zub tam spadl každému. Šimkovým, Peterkovým, tomu klukovi ze čtvrtýho, co se odstěhoval do Německa. Vždycky se to hledá a nikdy se to nenajde.“ Vzal žebřík. „Je jich tam pod pískem pár set. To ti garantuju.“

A šel.

Bára si to přebrala.

Pár set zubů. Pod ní. Celou dobu.

Jeden by stačil.

Vlezla do pískoviště a hrabala do večera. Na jedné straně jí vyrostla hromada, na druhé jáma.

Našla dva kamínky, sponku do vlasů a víčko od piva, ohnuté napůl.

Zub žádný.

Doma si víčko umyla pod kohoutkem.

Do kapsy si ho nedala.

Večer si ho položila pod polštář. Místo zubu. Víčko bylo ohnuté napůl a tlačilo.

Bára ho tam nechala.

8. Klobouk

Ela měla pomlázku, která jí byla dlouhá až po bradu. Nesla ji oběma rukama jako veslo.

Bylo velikonoční pondělí. Ela z prvního patra byla ze všech dětí v domě nejmladší. Byly jí čtyři.

S ní šel Kuba ze sedmého, kterému bylo šest a uměl koledu.

Šli odspoda nahoru, patro po patře. Kuba odříkal koledu vždycky strašně rychle. Řekl „hody hody doprovody“ a pak rovnou konec. Potom se Ela jednou opatrně rozmáchla.

Ve druhém patře dostali čokoládové vajíčko.

Ve třetím nikdo neotevřel.

Ve čtvrtém dostali dvě vajíčka a jednu radu, ať nejdou k paní z pátého, protože ta spí po obědě.

Do pátého tedy nešli.

V osmém patře vyšla paní Kropáčková na chodbu k zábradlí.

Paní Kropáčkové je dvaosmdesát a má psa Nudleho. Zrovna se chystala ven s Nudlem. Měla kabát, tašku a na hlavě šedý klobouk. V tom klobouku nosila složenou igelitku.

Kuba odříkal koledu.

Ela se rozmáchla.

Ve čtyřech letech se ještě dobře nemíří.

Pomlázka zavadila o krempu a klobouk odletěl. Přeletěl přes zábradlí a spadl do díry uprostřed schodiště, která vede až do přízemí.

Padal osm pater.

Bylo to dlouhé ticho a pak docela tiché plesk.

Ela pustila pomlázku.

„Klobouk,“ řekla.

Paní Kropáčková se opřela o zábradlí oběma rukama.

Dívala se dolů hodně dlouho.

Pak se narovnala, došla do bytu, přinesla dvě vajíčka a každému dala jedno.

„Tak,“ řekla paní Kropáčková. „A teď pro to půjdeme.“

Jeli výtahem dolů. Nudle jel s nimi a díval se celou cestu na Elu.

Ela se dívala na svoje boty.

„Já jsem to nechtěla,“ řekla Ela.

„To se ví,“ řekla paní Kropáčková. „Já jsem dělala třicet let průvodčí ve vlaku. Víš, co všechno lidem ve vlaku upadne?“

„Upadne,“ řekla Ela.

Kuba celou cestu neřekl nic, což se mu obvykle nestává.

V přízemí se rozhlédli. Klobouk nikde.

Podívali se za popelnice. Pod schody. Do kočárkárny. Za dveře od sklepa.

Nakonec ho našel Kuba.

Klobouk ležel nahoře na kočárku, který ve vestibulu nechávají ti ze druhého patra. Ležel na něm rovně, jako by ho tam někdo položil.

Paní Kropáčková ho oklepala. Promáčkla dovnitř bok, který se předtím promáčkl ven. A nasadila si ho.

Pak šla do města.

Igelitku nesla v ruce, protože ta doletěla někam za dveře od sklepa a našla se až úplně nakonec.

Za rok o Velikonocích u paní Kropáčkové zvonili Ela s Kubou znovu.

Otevřela hned. V ruce měla dvě vajíčka. Na hlavě měla ten šedý klobouk.

Kuba začal koledu.

„Ne, ne,“ řekla paní Kropáčková. „Napřed to.“

Postavila se rovně, zády k zábradlí, a čekala.

Ele bylo pět a mířila líp.

Klobouk letěl přes zábradlí rovnou doprostřed.

Paní Kropáčková se opřela o zábradlí a dívala se za ním až dolů.

„Osm pater,“ řekla paní Kropáčková.

Igelitka letěla zvlášť.

9. Plavky

Na koupališti bylo v červnu plno. Na trávě ležely deky, u bufetu stála fronta a v jednom pruhu bazénu plaval pořád dokola nějaký pán tak pomalu, že vypadal, že spí.

Nině bylo pět a všeho se bála dopředu.

Plavky měla po sestřenici a byly jí velké. Když jí je máma v kabině natáhla, ramínka jí sjela z ramen. Hned. Ještě než Nina stačila vydechnout.

Nina si je nasadila zpátky a chytila je oběma rukama.

A od té chvíle je nepustila.

Přišel Vojta ze šestého patra a Bára z osmého.

„Jdeš na skluzavku?“ zeptal se Vojta.

„A co když tam bude kluzko,“ řekla Nina.

Nešla.

Bára navrhla, že si zaplavou k lanu.

„A co když je tam hluboko,“ řekla Nina.

Nešla.

„Tak si zaházíme míčem,“ řekla Bára.

„A co když ho chytanu,“ řekla Nina.

Vojta si dal ruce v bok.

„S tebou je nuda,“ řekl a šel pryč.

Bára chvíli počkala a šla za ním.

Nina zůstala sedět na dece.

V jednu chvíli se skoro rozhodla, že to mámě řekne. Otevřela pus. Jenže mluvit o plavkách nahlas je horší než mít je špatně, tak pus zase zavřela.

Šla si s mámou koupit nanuk.

Nina si stoupla do fronty. Když na ni přišla řada, došlo jí, že nanuk se drží rukou.

„Já nechci,“ řekla.

Máma se na ni podívala.

„Ty nechceš nanuk?“

„Ne,“ řekla Nina.

Máma jí ho koupila stejně.

Nina ho snědla vsedě na dece. Měla ho položený na koleni a jedla ho jako pes, protože obě ruce měla plné.

Odpoledne se k ní po trávě dokutálel cizí nafukovací míč a zastavil se jí o nohu.

Kluk, kterému patřil, čekal a díval se.

Míč se hází rukama. Obě ruce byly obsazené.

Nina mu ho odkopla nohou, což vyšlo špatně, a míč skončil v křoví.

„Promiň,“ řekla do trávy.

Potom se ochladilo.

Nina proseděla dvě hodiny na kraji bazénu. Nohy měla ve vodě, ruce na ramínkách. Když se kolem někdo cákl, ztuhla celá.

Vojta a Bára skákali do vody po hlavě. Pak salta na zádech. A pak takovou věc, po které plavčík hned zapískal.

Bára počítala, kolikrát Vojta skočil. Došla k jedenácti a přestala počítat, protože Vojta vylezl a vytáhl z kapsy u ručníku placatý kámen.

„Kuba jde v září do školy,“ řekl.

„Já vím,“ řekla Bára.

„Není ti nic?“ zeptala se máma.

„Ne,“ řekla Nina.

V půl šesté šli do kabinky.

Máma jí plavky sundala. Chvíli si je prohlížela. Otočila je v ruce.

„Ty je máš obráceně,“ řekla máma.

Nina se na ni podívala.

„Vzadu je vpředu,“ řekla máma. „Proto ti padají.“

Máma se zarazila.

„Ty jsem ti oblíkala já.“

„Jo,“ řekla Nina.

Máma neřekla nic a otočila je a natáhla jí je znovu.

Držely.

Nina zvedla ruce nad hlavu a chvíli tak stála. Jenom aby to viděla.

Do šesti zbývalo dvacet minut.

Vyběhla z kabinky. Běžela po betonu, i když se po betonu běhat nesmí.

A skočila do vody.

Vojta skočil za ní.

Poprvé za celý den měla obě ruce volné.

10. Kdo

Za druhým kruhovým objezdem si někdo v autě prdnul.

Bylo to cítit hned a bylo to cítit dlouho.

Jeli na chalupu. Máma řídila, táta seděl vpředu s mapou, kterou nepotřeboval, a vzadu seděl Vojta a vedle něj babička. Babička jezdí vždycky vzadu a nemá ráda průvan, takže okna byla zavřená.

Vojtovi bylo pět, bydlel v šestém patře a v kapse míval něco, co tam nemělo být.

Tentokrát to ale nebyl on.

„No dovol,“ řekl táta.

„Já nic,“ řekl Vojta.

„Já jsem nic neřekl,“ řekl táta.

„Ale otočil ses.“

„Já se dozadu otáčím vždycky.“

„Mami, on se otočil,“ řekl Vojta.

„Já řídím,“ řekla máma.

„To není odpověď,“ řekl táta.

„To je odpověď,“ řekla máma.

Táta stáhl svoje okno.

„Průvan,“ řekla babička.

Táta okno zavřel.

„Tak jinak.“ Táta se otočil dozadu celý. „Kdo měl k obědu zelí?“

„Ty,“ řekla máma.

„Ptám se, kdo ho měl,“ řekl táta.

„A já ti říkám, že ty,“ řekla máma.

Chvíli nikdo nic neříkal.

„To nic nedokazuje,“ řekl táta.

„Ne,“ řekla máma.

„Vůbec nic,“ řekl táta.

„Ne,“ řekla máma.

Vojta se koukal z okna na pole a snažil se dýchat co nejmíň. Bylo to hrozné a zároveň to bylo to nejlepší, co se ten den stalo.

Babička neříkala nic. Jenom v jednu chvíli poznamenala, že tenhle kopec tady dřív nebyl.

U benzínky zastavili natankovat. Všichni vystoupili, i když nikdo nic nepotřeboval, a stáli vedle auta.

Nikdo neřekl proč.

„Jedeme?“ řekl táta.

„Jedeme,“ řekla máma.

Na chalupu dojeli v šest. V kuchyni tikaly hodiny, které jdou o čtvrt hodiny napřed a nikdo je nikdy neseřídí.

Vojta pomáhal vynosit tašky. V kapse bundy měl pořád ještě tu koblihu z masopustu. Byla tvrdá a nikdo o ní nevěděl.

Babička položila na stůl vajíčka, protože vajíčka nesla vždycky ona, a naklonila se k Vojtovi.

„Já to nebyla,“ řekla tiše.

„Já taky ne,“ řekl Vojta.

Chvíli stáli a koukali jeden na druhého.

Potom se oba podívali z okna na auto.

Dodneška se neví.

Šmrdloch

deset příběhů z Petrklíčové čtyři

Jakub Straka

Ilustrace: Jakub Straka

První vydání

Vydal: Jakub Straka, Brno 2026

ISBN [doplnit]

Podpořte autora

Kniha je zdarma ke stažení na **ikki.cz**.

Jestli vám udělala radost, můžete dobrovolným příspěvkem
podpořit další příběhy a aplikace pro děti.

Účet **777146770/0100** · doporučeně 50 Kč · Děkuji!